

אחת, שתיים ומיליון

דרכו של האמן

מאת: ג'ואי אבניאל

עריכה: אדמית פרא

תוכן עניינים

- פרק 1 - הציפייה מקוסמים היא לבלתי יאמן עמ' 9
 פרק 2 - יום שישי הוא היום של גיל עמ' 15
 פרק 3 - סיפור מבחן החגורה הירוקה השלי עמ' 19
 פרק 4 - כדי לבעוט צריך שתי רגליים עמ' 28
 פרק 5 - השבוע הבא הוא תמיד שבוע מעכשיו עמ' 36
 פרק 6 - קונג-פו זאת אמנות, לא מלחמה עמ' 45
 פרק 7 - המפלצת נרדמה עמ' 54
 פרק 8 - הניצחון טמון בכניעה עמ' 62
 פרק 9 - כל אין הוא יש של משהו אחר עמ' 66
 פרק 10 - השלפוחית שלי ונוזלים לא מקיימים מערכות
 יחסים ארוכות טווח עמ' 79
 פרק 11 - אולי האמונות שלנו נכונות לנו, אבל לא לך .. עמ' 82
 פרק 12 - האמן משחרר את המלאך מתוך השיש עמ' 89
 פרק 13 - גם לאמן ותיק כמוני צריך לפעמים להזכיר כי
 אני הוא היוצר את המציאות שלי עמ' 96
 פרק 14 - אתה מורה לא פחות טוב ממני עמ' 105
 פרק 15 - את הכלב הזקן כבר אי אפשר ללמד טריקים
 חדשים עמ' 119
 פרק 16 - אם תדגדג אותם הם לא יצחקו? עמ' 122
 פרק 17 - רק בסרטים מנצח הגיבור הטוב את הרע
 ורוכב לעבר האופק עמ' 133
 פרק 18 - בשביל להיות אמן טוב, אתה צריך להיות
 מוכן להיות אמן גרוע עמ' 137
 פרק 19 - למה לפחד ליפול, אם אפשר לקום שוב? .. עמ' 149
 פרק 20 - איך בכל פעם שצריך אותו הוא מופיע? עמ' 157
 פרק 21 - האיבים מאתמול עמ' 159
 פרק 22 - ספר לי סיפור עמ' 175
 פרק 23 - אם כל הדברים בעולם היו שקופים? עמ' 181
 פרק 24 - זה ג'ונגל שם, לא מגרש משחקים עמ' 192
 פרק 25 - היומן עמ' 196
 פרק 26 - באוקינואה חגורה זה חשוב, כדי שהמכנסיים
 לא ייפלו עמ' 202
 פרק 27 - יש רק שני מאסטרים בכל העולם שיכולים
 לעזור לי עמ' 216
 פרק 28 - מה, לא אוכלים היום? עמ' 232
 פרק 237 - אפילוג עמ' 237

הגנגסטר אל קאפונה משיקגו אמר פעם:

"אתה יכול ללכת רחוק עם חיוך. אתה יכול ללכת

רחוק יותר עם חיוך ואקדח"

האם זוהי הדרך היחידה להגיע רחוק יותר?

פרק 1

הציפייה מקוסמים היא לבלתי יאומן

רבים מידידיו ועמיתיו לעבודה של דידי נוהגים לכנותו הקוסם. הוא, לעומת זאת, כלל אינו אוהב את הכינוי הזה. הוא מודע לכך שמרבית האנשים מעדיפים להתעלם מ"זוטות" כמו תכנון נכון, אמונה ביכולת ודבקות במטרה. קל להם הרבה יותר לקבל הצלחה כמזל או כנס. בדרך זאת, אין להם סיבה לשאת באחריות על מעשיהם – הרי נסים קורים ללא סיבה. דידי השלים עם כך שזהו טבעם, רק שהציפייה מקוסמים היא לבלתי יאומן.

היה זה אחר צהריים של יום שישי, ודידי הרגיש רחוק מלהיות קוסם. רחוק כמו שביתו בפרברי תל אביב היה רחוק מדירתו הקודמת בניו יורק. הוא ישב במרכז הסלון ובהה בתקרה הגבוהה. סנטרו הלא מגולח חפון היה בתוך כף ידו השמאלית, ואצבעותיו תופפו מבלי משים על לחיו הצנומה. הררים של דיאגרמות, טבלאות ותכניות הקיפו את הכורסה שלו והזכירו לו את המגדלים במרכז מנהטן. בארץ, בניגוד

לניו יורק, יום שישי הוא חלק מסוף השבוע. כל תא ותא בעורו החיור דרש לבלות את היום שטוף השמש הנשקף מחלונו בחוף הים ולא בחדר סגור. כדי להרגיע את מצפוננו המשוער לחוף, הוא הדליק את מכשיר הטלוויזיה והעביר לערוץ נשיונל ג'יאוגרפיק.

"לעזאזל," הוא אמר לעצמו בקול בזמן שחפר במגדלי

הניירות, תר אחר החוזה שחתם עם שבב-לכול, ספק השבבים העיקרי שלו. עד כה תוצאות החיפוש הניבו רק שטיח של ניירות מקומטים שהתפזרו לכל עבר וכיסו את פרקט העץ כמו עלי שלכת. כינוי הקוסם ניתן לו, בין היתר, בזכות יכולתו למצוא דברים במקום הראשון בו הוא מחפשם, אבל הפעם הוא הרגיש כי גדולים היו הסיכויים למצוא נפט בחפירותיו ממצאת החוזה האבוד.

מבטו המתוסכל עזב לרגע את התרשימים ודילג אל האריה שחצה בהילוך מלכותי את מסך הפלזמה וזנבו מטלטל. אם הייתי האריה, חשב לעצמו, והפרויקט שתחת ניהולי היה נמשל לזנבי, אז הזנב הוא זה שהיה מקשקש באדונו.

* * *

"כן, מר כהן. סליחה על ההמתנה, אתה עדיין שם?" קולו של נציג שירות הלקוחות של שבב-לכול החזיר את דידי מערבות אפריקה הרחוקות חזרה אל שיחת הטלפון. הוא חישב במוחו כי עברו לפחות עשר דקות מאז שעבר הנציג החוצפן לשיחה אחרת.

"הסר דאגה מלבך. אני לא הולך לשום מקום לפני שאני מקבל ממך תשובות ברורות."

"מצוין, מר כהן, צרם קולו של הנציג. "בדקתי עבורך באגף המשלוחים. מנהל המשמרת הבטיח לי שהם מכינים את המשלוח אליך ברגעים אלה ממש."

"תראה, את התשובה הזאת בדיוק כבר נתת לי יותר מפעם אחת בשבועיים האחרונים. אפשר אולי בבקשה לקבל את האמת לשם שינוי?"

"מר כהן, תאמין לי שאני אומר לך את כל מה שאני יודע. המשלוח יגיע אליך בשבוע הבא."

"תגיד לי, איבד דידי את סבלנותו. נראה לך שעשו אותי באצבע? כבר קניתי את ההבטחה הזאת מיליון פעם. אני צריך את השבבים המזורגים האלה אתמול, אז אל תזבל לי במוח, אגרופו של דידי לפת בחוזקה כל-כך את השפורפרת עד שכמעט וריסקה."

"מר כהן, אין צורך להרים את הקול, אנחנו עושים כמיטב יכולתנו כדי לספק לך את השבבים בהקדם האפשרי, השיב הנציג בנחת.

"לא, אתם לא. אם הייתם עושים קצת מאמץ, לא הייתי צריך לבזבז שוב את זמני היקר על השיחה המטופשת הזאת איתך, מבטו של דידי נדד חזרה אל ערוץ נשיונל ג'יאוגרפיק. חבל שהלביאה על המסך, שנמצאה בשיאו של מרוץ ציד חסר רחמים, לא ניסתה לצוד את חסר הלב הזה במקום את הזברה המסכנה.

"תראה, מר כהן, אני רק השליח," אמר הנציג בקול שליו,
 כאילו דן עם אישתו בבחירת המפה אשר יש להניח על
 השולחן. "אתה יודע מה אומרים, אל תירה---"
 "אתה מת על תפקיד השליח ועל הכוח שהוא נותן לך, לא
 ככה?" קטע אותו דידי בקול רועד. מי שהמציא את
 הקלישאה לא לירות בשליח, חשב בלבו, לא הכיר את
 המניאק הזה.

"יש עוד משהו שאני יכול לעשות עבורך היום, מר כהן?"
 שאל הנציג בקול שקט.

"כן, תפסיק לקרוא לי מר כהן, יא חתיכת אפס מאופס,"
 סיכם דידי את השיחה בטריקת טלפון. אם הוא לא יכול
 לנצח, לפחות הוא יכול למחות.

* * *

פסי האור והצל שנוצרו מבעד לתריס החלון הפונה אל
 החצר האחורית, הזכירו לדידי שבפרויקט הזה, שלא
 כהרגלו, הוא לא האריה אלא הזברה. הוא בהה בתדפיס הענק
 של תכנית הפרויקט בפעם המיליון, מקווה למצוא קסם, או
 אפילו רק טעות קטנה בחישוב. שאגה של אריה הקיפה אותו
 מתוך מערכת הרמקולים של הקולנוע הביתי, ושאבה את
 תשומת לבו שוב לעבר המסך. טרף בלתי נראה ענה לאריה
 בצווחה משלו. רק לאחר שלושים פריימים נוספים, הבין
 דידי כי מקור הצווחה אינו בסרט אלא מחוץ לביתו. זה נשמע
 כמו חריקת צמיגים שאולצו לעבור מנסיעה מהירה לעצירה

מוחלטת. צליל לא שכיח בפרבר התל אביבי השקט. כשגר בניו יורק גם רעש של סירנה לא היה שולף אותו מכורסת הטלוויזיה הנוחה, אבל כאן בישראל יש מין מתח כזה באוויר, כאילו עוד מלחמה היא רק עניין של זמן. בסביבה שכזאת, הכול נשמע ונראה קיצוני יותר. לכן, הוא לא הופתע על שקפץ ממקומו ומיהר אל החלון הקדמי.

הוא הסיט מעט את וילון הבד, בדיוק ברגע בו פרחה בבהלה היונה האחרונה מעץ האלון העתיק שבחצרו. סריקה מהירה של הרחוב העלתה ג'יפ ירוק ושני פסי בלימה שחורים שהשאירו גלגליו. ממקומו מאחורי החלון, צפה בשלושה זוגות ידיים שהתנופפו בדרמטיות בחלל המכונית ונראו כרוקדים באוויר לצלילי מוזיקת הנביחות של רוקי, הכלב של השכנים. למרות שצעקותיהם של היושבים במכונית נבלעו בחלונות הסגורים, הסגירה שפת גופם את הדרמה שהתחוללה בתוך הרכב.

באחת שכח את הפרויקט ואת נציג השירות המעצבן. כל תשומת לבו נתונה הייתה לאנשים בג'יפ הירוק. צמרמורת טיפסה במעלה עמוד השדרה שלו, מדלגת מהעורף דרך עצמות הלחיים אל המצח. כל גופו התכווץ, בשעה שהם טרקו את דלתות הג'יפ בהרמוניה מושלמת, כלהקה מיומנת. הוא נשם עמוקות ונאנח בנשיפה: אני לא מאמין שהם שוב פעם רבים. עיניו המשיכו לעקוב אחריהם בזמן שעזבו את הרכב ופנו לעבר דלתו.

"תעשי לי טובה, אימא," צעק גיל. "אני לא חייב לכם שום

דבר!"

דידי הרגיש כיצד סומרות שערות ידיו בתגובה לסגנון הדיבור של אחיינו האהוב. כשדידי היה בגילו, אף ילד טוב כמוהו לא הפגין חוסר כבוד שכזה כלפי הוריו.

"תיזהר איך שאתה מדבר אל אימא שלך," אמר אביו מאיר ואצבעו הרועדת הצביעה לעבר בנו. "אנחנו לא חברים שלך. מגיע לנו קצת כבוד."

"מי בכלל רוצה להיות חבר שלכם?" ענה גיל והרים את סנטרו בתנועת התמרדות.

אמו סיגל הייתה על סף דמעות, ועיניה הנפוחות הביעו את אשר פיה לא היה מסוגל.

מהיכרותו איתם, ידע דידי כי הם יכולים להמשיך במריבה עוד שעה ארוכה, אבל מפתן ביתו כפה הפסקת אש, לפחות לבינתיים. צלצול פעמון עצבני הכריז על סיומו של סיבוב נוסף בקרב המשפחתי. בדרכו מהחלון לעבר הדלת, עצר דידי לרגע בסלון. הוא לא רצה שהם יראו את הסלון שלו לבוש כמשרד מבולגן, לכן הוא החביא בחופזה בכל מגירה אפשרית את הניירת של הפרויקט.

הוא כבר לא היה בטוח אם הסיבה ללחץ הקל שהרגיש בחזה הייתה תסכולו מהעבודה, מריבתם שעמדה לחדור אל ביתו, או התקף לב פתאומי – תופעה הנפוצה באחרונה בקרב המנהלים הזוטרים בחברה בה עבד.

פרק 2

יום שישי הוא היום של גיל

יום שישי היה היום המועדף על ידי עוד מהתקופה בה גדל בשכונה מעורבת של דתיים וחילוניים. בכל שבוע, בשעות אחר הצהריים של יום זה, היה נפרש רגע ארוך וקסום בן מספר שעות, כשטיח אדום המוביל אל השבת. הזמן היה פוסק מלכת, מנער מעליו פיסות חול אחרונות שדבקו בו במהלך שבוע ארוך ומתכונן ללבוש את חליפת הקודש לכבוד שבת. אימהות עמלו על הכנת סעודה, אבות מיהרו עם קניות של הרגע האחרון, ילדים שיחקו בכדור ודתיים נחפזו להספיק להגיע אל יעדם לפני כניסת השבת. כולם היו עסוקים, אך שקט של טרום קדושה רבץ כמו ענן קטיפה על העיר. כיום, מעל לכל זה, יום שישי הוא היום של גיל. גיל הוא האחיינן הראשון של דידי והאחראי לכך שכבר בתיכון היה דוד צעיר, טרי ומאושר. החיוך התינוקי הראשון שהבזיק אליו, חיוך חסר שיניים אך מלא באופטימיות טהורה, העלה אותו מיד לדרגת דוד גאה ומפנק. המילים הראשונות שגיל שחרר לאוויר העולם היו אבא, אימא ודידי. דידי היה הכינוי שגיל הדביק לו, כיוון שלא הצליח לבטא את

שמו, אך הוא אימץ את השיבוש בשמחה. בשבילו השם דידי היה כמו צעד בתולי של אסטרונאוט בחלל, שהוקדש במיוחד עבורו.

כשדידי עוצם עיניים ומדמיין את גיל, מיד עולה לנגד עיניו התמונה הממוסגרת על השידה בסלון. זעטוט בלונדיני, חייכן, לבוש בחולצת פסים בצבע כחול-לבן ובמכנסים קורדרוי ירוקים, מציץ מאחורי אימו בציפייה לגלות איזו הפתעה הביא הפעם ה"דוד של המתנות". אבל גיל כבר מזמן לא תינוק. הוא גדל להיות תלמיד כיתה ו', אינטליגנטי וכן המשפחה הקרוב ביותר לדידי. קרוב לוודאי בזכות העובדה כי הוא היחיד שלא מציץ בקביעות לדידי עם השאלה: "מתי תתחתן כבר?"

"אנקל דידי," נוהג גיל לפנות אל דודו בכינוי שהדביק לו בתקופה בה חיפש דידי את עצמו בניו יורק, "אתה החבר המבוגר היחיד שיש לי בכל העולם."

בכל שבוע, באותו רווח קסום חסר תחושת הזמן, מגיעים גיל והוריו לביקור בבית הלבנים הקטן ששכר דידי, לא קרוב אך גם לא רחוק מדי מתל אביב. אביו של גיל, מאיר, בחור שקט, גבוה ותכול עיניים, הוא בדרך כלל הראשון להיכנס לבית. סיגל, מורה למלאכה, פוסעת מעט אחריו, כמו מנסה להדביק את צעדיו הגדולים עם רגליה הקצרות. היא מחבקת את דידי ומנסה לגרום לו לכאב בטן של צחוק עם איזו בדיחה גסה. למזלו, היא מפצה אחר כך את בטנו בארוחה טובה הכוללת את מיטב התבשילים החביבים עליו.

"אחי הקטן חושב שהכנת חביתה זה לבשל," מקניטה אותו סיגל תוך עפעוף שובב בריסיה הארוכים. "עד שימצא לעצמו כלה, מי תדאג לו אם אני לא אפנק את המאותגר בישולית הזה?"

גיל נשרך תמיד מאחור. כאשר הוא מגיע לדלת, הוא נותן לדידי היי-פייב ושניהם עולים על מכנסי שלושה רבעים בלי להחליף מילה. גיל מתחמש בחולצה הכחולה עליה מודפסות המילים "איי לאב אנקל דידי" שדידי קנה לו, ודידי בחולצת ה"האנקל הטוב בעולם", שגיל הדפיס בתגובה, ושניהם חובשים הפוך את כובעי הניו-יורק ניקס שלהם. הם מודעים היטב לתלבושתם המגוחכת במקצת, אבל מבחינתם זאת תלבושת החובה עבור משחק כדורסל – אחד על אחד – בחצר האחורית, במגרש שדידי אילתר במיוחד עבור גיל. יצר התחרות של דידי הקשה עליו להפסיד לאחינו, גם כאשר גיל היה רק בן שבע, אבל הזמנים בהם ויתר לגיל, במטרה לתת לו תחושה טובה במשחק, עברו מזמן. עוד לפני שהגיע לגיל שלוש-עשרה, גיל כבר היה כמעט בגובה של דידי אף שעדיין לא סיים לצמוח.

"מה לעשות אנקל דידי, אתה שחקן גבוה הכלוא בגוף של דרס", חמד לו לצון גיל לפני כמה שבועות ועיניו הצהובות לחשו כמו שני גחלים והבליטו חיוך ממזרי. "אנקל, תקשיב!" הוא הוסיף תוך כדי שהוא קופא במקום, מטה את ראשו לצד ומניח את כף ידו ליד האוזן. "אתה שומע את זה? זה אני, הולך גובה. תחגוג עליי בריבאונד כל עוד אתה יכול!" הוא לחש תוך כדי פריצה חתולית לעבר הסל, כזאת

שהשאירה את דודו עם הלשון בחוץ, וחייך אליו את חיוך הניצחון היהיר שירש מאביו. דידי שזכר לו חסד ינקות, לא היה בטוח אם אכן מדובר היה בחיוך שחצני, כזה הלועג לדוד המזדקן שכבר לא עומד בקצב, או בסתם תווית שהדביק לו הוא עצמו כאוהד מכבי מסור, העומד מול אחיינו הסורר שבהר לאהוד דווקא את היריבה העירונית השנואה. מלבד ההקנטות ההדדיות במהלך המשחק, הם ניצלו את הזמן גם כדי לשוחח על השבוע שהיה. נושאי השיחה שלהם לא היו בררנים ונעו מהתוכנית האחרונה של "כוכב נולד": "נכון שלא הגיע לעידו שידיחו אותו? הוא זמר גאון, שחבל על הזמן!" דרך המצב במזרח התיכון: "הנכדים שלי יהיו זקנים ומקריחים כמוך אנקל, לפני שייגמרו פה המלחמות!" ועד לנושאים שגיל לא הרגיש בנוח לשתף את הוריו בהם: "איך לעזאזל נפתרים מפצעי הבררות האלה? הפנים שלי נראים כמו אזור מוכה אסון ואף אחת לא מסתכלת עליי..."

* * *

צלצול פעמון עצבני נוסף שלף את דידי מתוך פרץ הנוסטלגיה הפתאומי בחזרה אל המציאות, בדיוק כשהמסמך האחרון הוטמן עמוק בתוך אחת המגירות.

פרק 3

סיפור מבחן החגורה הירוקה שלי

דידי פתח להם את הדלת והם צעדו פנימה כאילו הגיעו להלוויה. מאיר נכנס ראשון. "יו, דידי", הוא אמר. דידי חשב כי זוהי ברכה קצרה במיוחד גם עבור מאיר המופנם. שתי שניות לאחר מכן הוא התיישב על הספה בסלון ונעלם מאחורי העיתון. רק רגליו הארוכות הציצו מתחת לדפים הגדולים, מקפצות בעצבנות. אחריו נכנסה סיגל. עיניה כעננים כבדים המוכנים להמטיר סופה טרופית. היא התחמקה מהמפגש עם עיני אחיה וחיבוקה החם הרגיל הוחלף בחיבוק חפוז, שלאחריו חמקה אל המטבח.

"היי, אנקל, " זרק גיל לאוויר, אך מבטו הושפל לרצפה.

שום דבר משמחת החיים התמידית שלו לא הופיע איתו לביקור. גם הלבוש המרושל העיד על מצב רוחו הירוד. החולצה שמעולם לא העזה אפילו להתקרב אל מחוץ למכנסיו, הביטה בדידי במבט חצוף, חציה האחד תקוע עמוק מהרגיל במכנס בצד אחד, וחציה השני התנופף בהתרסה אל מחוצה לו.

עם המבוגרים אני כבר אתמודד אחר כך, הבטיח לעצמו דידי בזמן שחיבק את כתפו של גיל וליווה אותו בעדינות אל החצר. הוא נשם עמוקות ומילא את ריאותיו בסמכותיות המצופה מהדוד הבוגר. תוך כדי נשיפה, הוא סקר את גיל במבט רנטגן מלמעלה למטה, וניסה לאתר את מקור הבעיה. חוץ מהפרצוף החמוץ, הכול נראה תקין. במה הסתבכת הפעם? טיילה המחשבה על קצה לשונו, אבל הוא נזהר לא לתקוף. הוא הניח את ידיו על חזהו, כיווץ את מצחו ושפתיו, והעמיד פני נעלב. "מה קורה ילד? אתה לא שמח לראות את האנקל שלך?"

"זה לא אתה, אנקל דידי, ענה גיל כמעט ללא קול. "החיים בזבל, וההורים הדפוקים שלי עושים לי את המוות." "תשמע, חמודי, הורה דידי. "אתה עולה עכשיו על מדי הכדורסל שלך, ואני מפרק לך את הצורה אם אני לא רואה איזה חיוך עם הרבה שיניים."

עיניו של גיל ענו לו: "לא יקרה, אנקל, לא היום," אבל לאחר מאמץ רב, הוא לבש חצי חיוך מסכן והלך להחליף בגדים בחדר האורחים, בו עמדו לרשותו דרך קבע ארון ומיטה למקרה שיקפוץ לביקור.

כעבור חמש דקות כבר היו שניהם שקועים במשחק קצבי, אבל מצעד משפטי הדיכאון המשיך גם תוך כדי כדרור. "אנקל, אני פשוט כישלון, בא לי למות."

איך ככה בלי שהרגשתי הוא השאיר מאחוריו את הילדות והצטרף למועדון הטיפש עשרה? שאל דידי את עצמו. בזמנו, לקח לפחות חמש-עשרה שנה כדי להתקבל למועדון. הוא

כחכך בגרונו וחיפש את המילים הנכונות. לבסוף הוא הפטיר, "אתה מוכן בבקשה לספר לי את כל הסיפור מההתחלה?" "אימא יכלה לעבוד בחיפושי נפט עם יכולת הקידוח שלה כמוח שלי," התלונן גיל. "קיבלנו היום תעודות שלישי. יש לי רק שניים או שלושה נכשלים. הבעיה היא שיתר הציונים לא הרבה יותר מבריקים. המחנכת רוחמה אמרה לאימא: 'לגילי יש המון פוטנציאל, אבל אם הוא לא ישדרג את ציוניו, נאלץ לתגבר אותו, או חס וחלילה להשאירו כיתה.' מאז אימא קודחת וקודחת. הם לא מאשרים לי לצאת לטיול עם הצופים, לקחו לי את הפלזמה והפליי-סטיישן מהחדר, וגם דמי הכיס נחתכו. למה אף אחד לא מזכיר את ה'טוב-מאודים' שלי בהתעמלות ובציוור?"

עיניו מצמצו בתערובת של תסכול וכעס, בזמן שנפרץ הסכר ומפל של מילים נשפך אל המגרש. דידי פתח את פיו בתקווה שייצא משם משפט מלא חמלה, אבל סגר אותו בחזרה כאשר זיהה כי גיל עדיין לא סיים. "אם ישאירו אותי כיתה, אני אאבד את כל החברים שגדלו איתי מגיל אפס. אני אהפוך לבדיחה של השכונה ואצטרך לעבור את השעמום של השנה הזאת עוד פעם. למה הם לא יכולים להבין שיש דברים שאני טוב בהם, אבל לא במבחנים?"

מבטו של גיל הזכיר לדידי כלבלב שאיבד את דרכו ונתקע באמצע אוטוסטרדה עמוסה. הוא איחר בחסימה, אבל הזריקה המדויקת בדרך כלל של גיל מחצי מרחק לא התקרבה הפעם לעבר הסל.

"אני מבין את מה שעובר עליך במאה אחוז," אמר דידי תוך כדי שהוא קוטף את האייר בול של גיל ומנסה לעבור אותו בהטעיה, "כשהייתי בגילך, גם לי היה קשה עם מבחנים."

"מה, אתה עובד עליי?" שאל גיל בפליאה. "אימא תמיד מספרת איך אנקל דידי לא למד יום אחד בחיים שלו, וכשהגיע למבחנים הוציא רק עשירות." גיל ניצל את ההשפעה הרגעית של הפרגון הבלתי צפוי וחטף לדודו את הכדור מהיד.

"דבר ראשון, אימא שלך ידועה בתור מגזימה סדרתית," השיב דידי, שניסה להסתיר את כעסו על הטריק המלוכלך, "ודבר שני, החיים מלאים במבחנים, לא רק בבית הספר." הוא קפץ וקצות אצבעותיו נמתחו בדיוק מספיק לחסימת הזריקה של גיל. הכדור היה בידיים שלו. הוא החטיא את הזריקה הבאה לסל, אבל הוא לא התכוון לפספס את כדור העזרה לגיל. אם זה היה תלוי בו, הוא היה מסיים עכשיו את המשחק ואוסף את המשפחה בסלון, אבל היה לו חוק בל יעבור: לא מסיימים משחק בהחטאה. זה לא טוב לקארמה. בזמן שהמשיך ברצף ההחטאות, התרוצצו מיליון מחשבות במוחו של דידי כמכוניות מתנגשות בלונה פארק, בניסיון למצוא את המתכון שיעודד את גיל. לבסוף, הוא מצא את נקודת השיגור שלו במגרש. הוא קלע שלוש קליעות חלקות שב"שימי ריגריט", השפה המדוברת על ידי פרשן הכדורסל, שימי ריגר, נקראות "רק רשת", עד שרעיון החליק בראשו. "יאלה, אחיין, נגמר לי האוויר להיום, נמשיך בשבוע הבא,"

הוא אמר. בזמן שגיל עשה את דרכו למקלחת, הצטרף דידי אל סיגל במטבח.

"מה נשמע, אחות שלי, הכול טוב?" הוא שאל אותה בחיוך, מסניף בהנאה את ניחוח הצלי המתבשל על הכיריים. הריח החריף שעלה מהתבשיל והוביל להתעטשות, ענה לו במקומה. ככל שקשה לה יותר, כך עולה כמות הפלפל בבישולים שלה.

"די כבר עם השטויות שלך, דידי," ויתרה סיגל כהרגלה על הדיבורים הבטלים וענתה לו עם גבה אליו. "הוא סיפר לך שרוצים להשאיר אותו כיתה? זו פשוט מלחמה מתמדת איתו. הוא לא רוצה להכין שיעורי בית, לא רוצה ללמוד למבחנים ולא רוצה לעזור בעבודות הבית. כל דבר צריך להשיג איתו במלחמה." היא עצרה לרגע בשטף דיבורה והסתובבה לכיוון דלת המטבח שפנתה לעבר הסלון, היכן שישב מאיר. "הוא בדיוק כמו אבא שלו," הרימה את קולה. "יש לי שני לוחמים בבית שמנהלים איתי מלחמת התשה, אשר לי אין שום סיכוי לנצח בה." היא הפסיקה לרגע, בלעה את רוקה ועיניה העצובות פנו לראשונה ישירות לעבר אחיה, "דידי, החיים שלי זה מאבק מתמשך, אין לי כוח יותר!"

לבו הרגיש כמו נזיר תיאלנדי קשיש המטפס למקדש אלף המדרגות ביום קיץ שרבי. כבר כשראה אותם דרך החלון, ידע שהביקור הזה עומד להפוך לתרפיה משפחתית. זה כבר קרה בעבר. כשסיגל הרגישה תחת התקפה, היא התפרקה וצריך היה לעזור לה לאסוף את השברים בזהירות. מנסיונו,

הוא הניח שהכישלון של גיל הוא רק קצה הקרחון, ולשלושתם הייתה בטן מלאה.

דידי נזכר בימים בהם היה לוחם כמוהם, עד שסיפור אחד שינה את כיוון חייו ולבסוף זיכה אותו בתואר הקוסם. הוא נזכר כי מוקדם יותר, בשיחה עם נציג השירות, הוא חזר לדרכי המלחמה הישנות שלו. בכלל, בזמן האחרון הוא הרגיש כי מטה הקסמים מזייף. הפרויקט אותו ניהל איים לחרוג בלא מעט מהתקציב, ותאריך היעד לא נראה בר-השגה. השבועות הקרובים היו קריטיים ביותר להצלחת הפרויקט, אך השבבים הנחוצים לא הגיעו ולא הייתה לו שום אלטרנטיבה. הוא הרגיש כי איבד שליטה והוא שנא את זה. "אם לא הייתי מכיר אותך, הייתי חושב שאתה חובבן מתחיל ולא הקוסם הכול יכול שלי," נזף בו הורביץ, המנהל שלו, רק אתמול בערב בישיבת ההנהלה.

כן, הוא צריך להזכיר לעצמו את הסיפור הזה. הסיפור יעזור לו לחזור למסלול הקוסמות. זאת גם הזדמנות מצוינת להציג אותו בפני משפחתו. הוא ליווה אל הסלון את סיגל וגיל, שסיים בינתיים מקלחת מזורזת. "סיפרתי לכם פעם את סיפור מבחן החגורה הירוקה שלי?" שאל דידי בקול המתלהב ביותר שהצליח למצוא בתוכו, שאריות מיום שמח יותר.

"סיפור?" שאל גיל. "אני לא בטוח שאני במצב הרוח

המתאים."

פניו של מאיר הביעו הסתייגות, אך עינו הימנית קפצה בעצבנות טיפוסית, כמו מסמנת במורס: "אס. או. אס." דידי

ידע כי עמוק בפנים שמח מאיר על שהם לא נגררו למאמצי תיווך. בחר מופנם כמוהו, יעדיף תמיד סיפור על פני שיחה. סיגל, שמכירה את אחיה הקטן עוד מהימים בהם סיפר את סיפורו הראשון בג'בריש תינוקי מתוך הלול, נשכה את שפתה העליונה ומבטה הסגיר כי לא נראה לה שהסיפור יכול לעזור.

"למה?" החזיר לה דידי מבט שואל וגבה ימנית מורמת.

עיני הדבש שלו בחנו את עיניה התאומות.

"תראה, אח, אתה יודע כמה אני מחבבת את הסיפורים שלך, אבל באמת נראה לך שסיפור, טוב ככל שיהיה, יגרום לגיל להתחיל ללמוד? יפתור למאיר את הבעיות בעבודה? הם קידמו את יחיאל מעליו, והוא צריך להסתדר עם הנאד הנפוח הזה שלא סופר אותו ממטר. ומעל הכול, איך הסיפור שלך יפתור את המלחמות שלי עם שני אלו?" היא הנידה בראשה לעבר הגברים שלה. "הרי הם נהנים להתעלל בי. אני שק האיגרוף החביב עליהם." אם היא הייתה דרקון, היא הייתה נושפת עכשיו אש מנחיריה לכיוונם.

"תראי, אחות, חייב דידי את כתפה בחיבה, במקרה הטוב, תראו דברים בצורה קצת שונה, תגלו שהשד לא כזה נורא, או אולי אפילו תמצאו פתרון או שניים. במקרה הרע? תקחו הפסקה קצרה מהמלחמות, שאת כל-כך לא סובלת, ותקשיבו לסיפור טוב. בכל מקרה, אין לכם הרבה ברירות, כי אתם הולכים לשמוע את הסיפור שלי, אם אתם רוצים ואם לא, אז כדאי שתתרווחו, כי בשעה הקרובה אתם שלי."

מאיר הבין שדידי לא הולך לוותר להם. הוא נפרד סופית מהעיתון בחוסר רצון בולט, ופינה מקום לסיגל. היא משכה בכתפיה והתיישבה בכבודות לצד בעלה על הספה הכפולה. גיל סובב כיסא לצדם והתיישב מול דודו, נשען עם חזהו על המשענת. מה שהוא אהב במיוחד בסיפוריו של דידי הוא, שכמו שדידי נהג להגיד: הכול בהם היה אמיתי ומדויק, חוץ ממה ששינה, שכח, הוסיף, או סתם הגזים.

"לפני שנים רבות, בממלכה רחוקה רחוקה, פתח דידי בסיפורו. "היה היה לוחם קונג-פו צעיר ואמיץ בשם אהוד." "אנקל! באמת! תהיה רציני לשם שינוי!" אמר גיל. "למה? מה עשיתי?" התמם דידי.

"אני מכיר אותך יותר מדי טוב, הסיפורים שלך תמיד קורים לך ולא למישהו אחר. אם זאת הייתה הפתיחה האמיתית לסיפור, אז אתה היית אהוד. תלבש כבר את הדמות ותפסיק לבזבז לנו את הזמן, לפני שאני מתרגז!" "אוקי, תפסת אותי, דידי העמיד פנים שהוא מתנצל. הוא ידע שהוא יכול לסמוך על גיל שיבחין בפתיחה המזויפת. "כן, אה, למה שלא תתחיל כבר בסיפור האמיתי?" שאלה סיגל וחצי חיוך חצה את פניה.

מאיר הביט בגיסו והינהן בראשו, כמו אומר "נו, תתחיל כבר, אני מחכה."

דידי היה מבסוט. התרגיל הקטן שלו עבד. אם קודם לכן הוא הרגיש כי הוא הכריח אותם להקשיב לסיפור שלו, עכשיו הם אלה שחיכו לו שיתחיל. הוא בחן באיטיות את הקהל שלו, מביט עמוק אל תוך עיניהם. רגע של שקט מהול

בציפיה מתוחה ריחף בחלל החדר. מספר הסיפורים החובב מתח את הרגע לעוד שנייה ארוכה ואם הוא היה יכול לעצור את הזמן, הוא לא היה מהסס. הוא עצם את עיניו והקשיב להלמות הלב היחודיות לכל אחד מהנוכחים. האם יכול להיות שאלוהים יצר משברים בחיינו רק בשביל רגעים כאלה? אם כן, אין ספק שהוא יודע את המלאכה שלו.

דידי נשם עמוקות ובנשיפה התרוקן מוחו וגופו החל לאבד משקל. הוא השתחרר מהרגשת המרחב והזמן עד שהרגיש כי הוא לא נוכח יותר עם משפחתו בסלון. הוא נשם את הנשימה העמוקה ביותר שריאותיו אפשרו לו, וגופו חסר המשקל התנפח כמו בלון לצורה חדשה. מוחו התמלא במחשבותיו של גיבור סיפורו, ותפאורה חדשה החלה לצמוח סביבו. כאשר פתח את עיניו, הוא כבר לא היה דידי, אלא אהוד, לוחם קונג-פו צעיר.

פרק 4

כדי לבעוט צריך שתי רגליים

כדי לבעוט צריך שתי רגליים, את זה כל ילד יודע. רגל אחת יציבה על הקרקע, המחברת את הגוף אל האדמה ורגל אחת שבוועטת. סך הכול שתיים. פעם אחר פעם עולה לנגד עיני הסצנה מהסרט "קארטה קיז" בה נפצע הגיבור ברגל שמאל, בדיוק לפני הקרב המכריע. כדי לנצח, הוא נעמד בעמידת החסידה המפורסמת על רגל ימין כשידיו פרושות לצדדים, ובוועט באותה רגל תוך ניתור וקפיצה מרשימה. לדעתי, זה בלתי אפשרי. סתם פעלול של סרט. לא משנה כמה פעמים ניסיתי את בעיטת החסידה, תמיד נכשלתי ופעם אחת אפילו נאלצו לקחת אותי לחדר האחות, אחרי שהצלחתי לנחות על האף. לכן, אנשים נורמלים כמוני, שאין להם קרבה משפחתית לחסידות, צריכים שתי רגליים.

בדרך כלל, יעדיף לוחם ימני לבעוט ברגל ימין, ותוך כדי כך יחשוף עצמו ללוחם הקונג-פו המיומן, שישמח לנצל את חוסר שיווי המשקל הרגעי של התוקף העומד על רגלו החלשה. לכן, המלצה שלי: אם בוועטים, או לפגוע. ככה הכי בטוח.

אני, לעומת זאת, מקרה קצת מוזר. אני ימני שנולד למשפחה של שמאליים. כולם שמאליים. נראה לי שאפילו הכלבה שלנו שמאלית. אולי בגלל זה, בערך לפני ארבע שנים, בסביבות גיל שמונה, התחלתי לבעוט בכדור ברגל שמאל. רגל ימין עדיין נשארה הרגל החזקה שלי, אבל מיליון משחקי כדורגל אימנו את רגל שמאל להיות הרגל המדויקת יותר. לכן, אני מרגיש הרבה יותר נוח לבעוט ברגל שמאל, וככה יוצא שאני עומד על הרגל החזקה שלי בזמן הבעיטה, מה שנותן לי יתרון גדול על היריב, וזה כמובן---

"אהוד, תפסיק לחלום! הגיע התור שלנו להיבחן!" מרפק עדין לצלעות שלף את המוח שלי מהשיחה שניהל עם עצמו, והחזיר אותי אל המציאות ואל המבחן.

זה היה אחר צהריים אחד, לפני כחצי שנה. יום שרבי, מאותם ימים של סוף האביב ותחילת הקיץ. במועדון בו אני מתאמן, נערכו באותה שעה מבחני חגורה ואני נבחנתי לקבלת חגורה ירוקה. בתוך המועדון היה עוד יותר חם מאשר בחוץ, האוויר העומד והחום הנפלט מגופות הנוכחים במקום גרמו לי להרגיש כמו פיצה בטאבון. המזגן הישן, שלא רגיל היה למיליון אורחים, ניסה לנהל קרב נואש מול החום המעיק. מדי פעם, הוא השמיע רעש שנשמע כמו בעיטה ואז שחרר לאוויר זעקת קרב של לוחם קונג-פו, בניסיון להפחיד את החום ועל ידי כך להפיחו, אבל הקרב היה אבוד מראש. המזגן הוא שהובס, ואנחנו – המאמן, עוזריו, מנהל המועדון, החניכים ומספר חברים והורים

נרגשים – שילמנו את המחיר בליטרים של זיעה מלוחה,
שיכלו בקלות לעלות את מפלס ים המלח.

זרקתי מבט אחרון לעבר תמונת מורהו של המאסטר שלי,
התלויה דרך קבע על הקיר, מנסה לשאוב כוח מהמורה הסיני
גבה הקומה העומד בחליפה שחורה, ולמרות שהוא נראה
כאילו אינו יכול להזיק לזבוב, הוא מצליח להקפיא את דמו
של יריבו בכוח עיניו בלבד. נישקתי את עדליון היין והיאנג
התלוי דרך קבע על צווארי בשביל המזל. קפצתי על רגליי
ועליתי על המזרנים הכחולים-אדומים. פסעתי לאט למקומי,
בזמן שהדופק שלי פתח בריצה מטורפת, ואיים לפוצץ את
הלב אל מחוץ לחזה ולהשאיר אותי ללא אספקה של דם
וחמצן.

המאמן מתח אותנו מספר שניות ארוכות, סקר בקפדנות
את תלמידיו, ואז נתן את האות לתחילת המבחן. בשמונה
הדקות הבאות הפכנו לגוף אחד, מכונת מלחמה המורכבת
משניים-עשר ילדים המתרגלים קאטה אחרי קאטה: בועטים,
קופצים, מגנים ותוקפים אויבים בלתי נראים. קאטה היא
סדרה של תנועות קרב ברצף, אחת אחר השנייה, מעין ריקוד
של מלחמה. אני לא אוהב קאטות בדיוק כפי שאני לא אוהב
ריקודים. אני דיסלקט תנועתי, שמתקשה באיות התנועות
וחיבורן למשפטי ריקוד. אם הייתי מבין מה אמרתי, אולי
הייתי יכול לשפר את זה, אבל זה מה שאמר המדריך לריקוד
לאימא שלי אחרי שיעור הניסיון שהיא הכריחה אותי לקחת,
ואני התביישתי לבקש הסבר.

כששכחתי את התנועה הבאה, פזלתי בזהירות לעבר חבריי וניסיתי לחקות אותם כמיטב יכולתי. פה ושם זייפתי קצת, אבל להפתעתי הרבה, הביצוע שלי נע רוב הזמן בין בסדר לכמעט מרשים. יש מצב שאני עובר את החלק הזה של המבחן.

מהקאטות עברנו לקרבות, החלק השני של המבחן. כל אחד מאיתנו ניהל שני קרבות קצרים עם נבחן אחר ועם חניך בן גילנו, שכבר זכה בחגורה ירוקה במבחנים הקודמים. קרבות כאלה זה כמו מבחן בחשבון, בו המשבצות בדף משנות ללא הרף את מיקומן והמספרים מנסים לחבוט בכל פיסת בשר חשופה. בעודי מנסה לעבור את המבחן, שתי מטרות עיקריות עמדו לנגד עיניי: לא לחטוף יותר מדי, ולהרשים את המאמן בסדרה של התקפות חוזרות על היריב. השתמשתי בעיקר באותן שתי סדרות של מכות, כשמדי פעם אני מגוון בבעיטה או אגרוף מקריים. שאר התרגילים שהכרתי והתאמנתי עליהם במשך חודשים, פשוט פרחו לי מהראש, או סתם שכחו להגיע למבחן.

למרות היכולת הבינונית שהצגתי, הקרבות היו די שקולים ולא נחלתי מפלה צורמת. שמעון השחיף, שגדול ממני בשנה אבל נמוך ממני בחצי ראש לפחות, היה המכשול הגדול ביותר. לא רק שהוא זכה בחגורה ירוקה כבר לפני חצי שנה, הוא גם זריז וגמיש ממני בהרבה. רגע אחד של חוסר תשומת לב והוא סימן בעיטה לעבר הראש שלי. השתחררתי מהר מההלם והגבתי בסדרה של "מאי גרי" ושתי מכות לעבר

הבטן שלו. זה לא שקול לבעיטה לפנים, אבל עדיין יכול לעבור.

אני חושב שהצלחתי לא רע במבחן, אמרתי לעצמי. עמוק בלבי הרגשתי כי אני לא מספיק טוב כדי לקבל חגורה ירוקה, אבל לא הייתי מוכן להודות בזה, אפילו לא בפני עצמי. שעות של אימונים, מכות יבשות בכל חלקי הגוף, המון הקרבה ומשמעת עצמית במשך החודשים האחרונים – היו כולם למען מטרה אחת בלבד: החגורה המיוחלת. כלפי חוץ העמדתי פנים שאני לוחם קונג-פו מהולל וחגורה ירוקה סביב מותני היא הדבר הכי טבעי בעולם. הכול כדי להצליח במבחן ולא להיכשל חס וחלילה. מגיע לי לקבל חגורה ירוקה, שיננתי לעצמי.

בסוף היום, לאחר שכל הנבחנים נערמו בצדי המועדון, מסביב למזרנים של הזירה, נושמים בקושי את האוויר רווי הזיעה, קרא המאמן את שמות החניכים שעברו בהצלחה את המבחן ואת צבע החגורה שקיבלו. כמעט כולם הגיעו מלווים בקבוצות קטנות ואיכותיות של אוהדים - חברים ובני משפחה שעודדו אותם במהלך הקרבות. בזמן הקראת השמות הם התלהבו עוד יותר, שרקו ומחאו כפיים. אני לעומתם הייתי לבד. אף אחד לא בא איתי. טוב, זה הגיוני, כי גם לא הזמנתי אף אחד. רק לאימא סיפרתי על המבחן, אבל ידעתי שהיא לא תגיע. פחדתי שאם אכשל, אאלץ להתמודד עם הבושה והעדפתי להיות לבד, אך למראה כל המעודדים התחרטתי על כך. הקראת השמות נמשכה באיטיות כחילוון המנסה לחצות גשר ארוך. כל חניך ששמו הוקרא קפץ

ממקומו, ניגש אל המאמן, קד קידה וקיבל את החגורה
 החדשה. "אח שלו, עשיתי את זה! יש לי סגולה!" צרח
 בשמחה ננס ג'ינג'י מהקבוצה של הקטנים לעבר הקהל וסחט
 צחוקים מכל האולם.

אני העברתי את הזמן בגירוד עצבני של מרפק יד ימין,
 מנסה להסיר לכלוך דמיוני שדבק בה. בראש שלי דימינתי
 איך אני קופץ לזירה למשמע שמי ולוחץ בחוזקה את ידו של
 המאמן. לא לחיצה עדינה כמו של חנונים אלא לחיצה בריאה.
 כזאת שאומרת: "אני לא ילד יותר אלא לוחם קונג-פו",
 המאמן נותן לי את החגורה הירוקה החדשה, אני מסתובב אל
 הקהל, מציג אותה לראווה בשתי ידיים, עוצר לשנייה ואז
 מסובב אותה באוויר מעל הראש במעגל ענק ויוצר מאוויר
 אימתני שמביס את החום. הקהל יוצא מגדרו, קם על רגליו
 ומריע לי. אני מרגיש כמו מנצח באולימפיאדה שקיבל זה
 עתה את מדליית הזהב שלו, ומפריח נשיקות באוויר.

הטיול במחוזות הדמיון נקטע באחת. לפתע שמתי לב
 שהמאמן סיים את הקראת השמות בקבוצת הגיל שלי, מבלי
 לקרוא בשמי. מה קורה פה? לא יכול להיות שלא קיבלתי
 חגורה. נכשלת? אולי לא שמעתי, כי הייתי עסוק בדמיונות?
 אולי הוא שכח להקריא את השם שלי?

עברו עוד כמה שניות עד שעיכלתי כי זוהי אינה טעות,
 נכשלתי. הגולה שהתנפחה בתוך הגרון במהירות מסחררת
 והאבן במשקל מיליון טון שהחלה מוחצת את בית החזה,
 התחרו ביניהן מי תוכל להכאיב לי יותר. סוף העולם הגיע.
 כל המאמצים שהשקעתי במשך שנה, מאז שקיבלתי את

החגורה הצהובה, ירדו לטמיון. אני בחיים לא אשיג את החגורה הירוקה הנכספת. זה כל-כך לא הוגן. רוב הילדים עברו את המבחן וקיבלו חגורה חדשה. היו שם כאלה שהצטרפו אחריי למועדון ובכל זאת עברו. חלקם אפילו פחות טובים ממני. לא הבנתי מדוע החליט המאמן לא להעביר דווקא אותי.

ניסיתי להרגיע את עצמי. אני תמיד יכול להצליח במבחן הבא. נשמתי עמוקות, ואז ראיתי את יוסי. הוא היה קטן ממני בשנה, אבל בכל זאת התאמן בקבוצת הגיל שלי. איך לעזאזל הצליח הילד המעצבן והרברבן הזה במבחן, ואני לא? הוא כמובן לא פספס את ההזדמנות לנפנף בחגורה הירוקה והחדשה שלו מולי, ולעשות ממני לצחוק בפני כל הילדים. "תן כבוד לירוקה, חתיכת צהבהב חלשלוש!" הוא אמר, מכיש אותי בארס שיניו ועיניו הירוקות מלאות הבוז והזלזול לבשו חיוך מרושע. למניאק הקטן היה יתרון ענק עליי: משה, אחיו הגדול, בעל החגורה החומה שעזר לו, אימן אותו, תמך ועודד כל הזמן. לי לא היה אף אחד. החיים כל-כך לא הוגנים. ניסיתי להירגע, אבל הדם שלי רתח בתוך הוורידים ואיים להמיס את גופי.

רציתי לענות ליוסי, אבל המחנק בגרון והעיניים הצורבות שכנעו אותי לוותר. הדבר האחרון שהייתי צריך זה לתת לו עוד הזדמנות להשפיל אותי בפני כל החוגגים. עזבתי את המועדון במהירות ופניתי לכיוון ביתי, שנמצא במרחק חמש דקות במורד הרחוב. דווקא ביום זה סירב הרחוב להסתיים, הוא כמו מתח את מדרכותיו עוד קצת, רק כדי לזכות אותי

בעוד כמה צעדים של השפלה. הרגשתי כי כולם ברחוב ידעו על הכישלון שלי. לא זכיתי בחגורה, אבל זכיתי למגוון מבטים: מאשימים, מאוכזבים והמבט הכי גרוע: "אני יודע מה קרה לך, מסכן שלי."
ניסיתי להימנע מהאנשים, אבל אז נתקלתי בעץ המחיידך.
עץ אלון בן למעלה ממאה שנה בפּינת הרחובות "אלוף הניצחון" ו"גיבורים אלמונים" שהתהדר בחיוך תמידי, מרוח על פני גזע שהזכיר בצורתו פרצוף מחיידך. להפתעתי, הוא הביט בי במבט רציני ביותר. "רוץ מפה מהר, לפני שישנו את שמות הרחובות בפינה שלי, לאלוף הכישלון פינת מפסידנים אלמונים," הוא נבח לעברי. התנהגות לא נורמלית עבור עץ, אבל היום הזה היה הכול חוץ מגורמלי. אז, עדיין לא ידעתי כי הוא הולך להפוך למזר עוד יותר.

פרק 5

השבוע הבא הוא תמיד שבוע מעכשיו

"אהודיק, זה אתה? איך היה היום בבית הספר? סיימת את שיעורי הבית?" הגב של אימא תקף בשאלות מהמטבח ברגע שפתחתי את דלת הבית. ניחוח השניצלים שמילא את ריאותיי הסגיר את עיסוקה, ולא התפלאתי שהיא אפילו לא הסתובבה אליי. בדרך כלל, לא הייתי מסוגל לעמוד בפיתוי להתגנב אל המטבח ולקטוף לי חתיכה עסיסית, אבל הייתי עצבני מדי על המבחן ועל העובדה שהיא, כמוכן, לא זכרה אותו.

לא נורא, עדיף ששכחה. אם היא הייתה זוכרת, היא בוודאי הייתה שואלת, "איך היה המבחן?" ואני הייתי צריך להודות במבט מושפל כי נכשלתי. אז היא הייתה מנסה לנחם אותי במבטא הפולני שלה, "לא נורא, אהודיק, בשבילי אתה תמיד מספר אחד, תצליח יותר בפעם הבאה, מתוקי."

הניסיון הזה היה רק מבאס אותי עוד יותר. הייתי ממשיך להביט למטה בשתיקה, ואז היא הייתה ממשיכה, "בשביל מה אתה צריך בכלל את כל הקשקוש הזה של הקראטה? אתה יכול להיפצע שם. בחור צעיר ונבון כמוך מוטב לו שישב בבית ויקרא איזה ספר טוב, או יכין שיעורים."

"קונג-פו, אימא! קונג-פו! לא קארטה!" הייתי צורח עליה בעצבים. לא יודע מה מעצבן אותי יותר, זה שהיא קוראת לקונג-פו שלי קארטה, או הדגש המיוחד בקול שלה על האות ע' במילה שיעורים.

פעם שמעתי אותה במקרה משוחחת עם אחת החברות שלה. היא אמרה שהתפרצויות הכעס הן הדרך שלי להפסיק לרחם על עצמי לרגע. "הוא מחליף מסכנות בעצבים על מישהו אחר," היא הסבירה. כנראה שצדקה, והמישהו האחר הזה הוא בדרך כלל היא. "לרוע המזל בשבילי, יום אחד גם לו יהיו ילדים, והם יחזירו לך בריבית דה ריבית," היא הוסיפה בעצב.

חלפתי על פני המטבח בדרכי אל הסלון. הצצתי לבדוק, אבל אבא כמובן לא היה שם. הוא מנהל חשוב בחברה גדולה ותמיד חוזר מאוחר. "לא תאמיני איזה יום היה לי," הוא יספר לאימא בעוד מספר שעות לכשיחזור.

כשהייתי קטן הייתה לו עבודה אחרת, רגועה יותר. אהבתי איך שהוא היה מניף אותי באוויר, גבוה מעל שתי ידיו החסונות, עד שאימא הייתה נזעקת, "תוריד מיד את הילד לפני שהוא נופל לך מהידיים! אם הוא נופל, אתה מת."

בתגובה, הוא היה מחייך אליה את חיוכו הענק, חושף שני

טורי שיניים מושלמות ועיניו הכחולות כמו השמים היו בורקות כשהיה קורץ לי בשובבות. אז הוא נראה לי כל-כך גדול וחזק. עכשיו, גם אם היה לו פנאי, אני כבר כבד מדי בשבילו.

רק כמה שנים עברו, אבל בקושי ראיתי אותו. בבקרים הוא היה עוזב מוקדם לעבודה, עוד לפני שהייתי קם לבית הספר. אם הוא היה חוזר לפני שאני הולך לישון, זה בדרך כלל היה מאוחר מאוד, כשכבר הייתי מנומנם. הוא היה אומר לי: "היי, ילד!" וצונח על הכורסה בסלון, מתחבא מאחורי עיתון גדול ועושה את עצמו קורא, אבל לפי הנחירות ידעתי שהוא נרדם.

אני לא מבין מבוגרים. הם חושבים שלהרוויח מיליון יעשה אותם מאושרים, אבל אז אין להם בכלל זמן בשביל זה. בכל הזדמנות אבא אומר: "המשפחה היא הדבר הכי חשוב לי בחיים, אין דבר שגורם לי יותר אושר מכם," אבל הוא אף פעם לא מבלה איתנו. איש מוזר.

הייתי מוותר על כל הצעצועים שלי ועל כל הצעצועים בעולם שכסף יכול לקנות. הייתי מוותר אפילו על קונסולת המשחקים החדשה שלי, שכל הכיתה מקנאה בי בזכותה, רק כדי שייקח אותי לפעמים למשחק כדורגל בשבת, כמו אבות אחרים. בסופי שבוע הוא עייף וכל מה שהוא רוצה זה לנוח מול הטלוויזיה ובטוח לא מעניינת אותו איזו חגורה מבד, בין אם היא בצבע ירוק או ורוד עם נקודות בז'. לפני כמה שבועות הוא שוב הבטיח לי: "אהודי, בשבוע הבא אני אחזור

מוקדם, ונלך לים או לטיול אופניים, " אבל השבוע הבא הוא תמיד שבוע מעכשיו ולא קיבלתי טיול ולא נעליים.

אם הוא כבר מדבר איתי, זה בדרך כלל בצעקות. אימא אומרת שזה בגלל הלחץ בעבודה, אבל אני לא בטוח למה היא אומרת את זה, כי הוא צועק כשהוא בבית, לא בעבודה. "אהוד, תפסיק להתרוצץ בבית," הוא צרח עליי ביום שני לפני שבועיים. "אהוד, אי אפשר להאזין למוזיקה בלי לשתף את כל השכונה?" הוא התלונן בשישי שעבר. "אהוד, כמה פעמים ביקשתי לא לשחק עם כדור בסלון? אתה תשבור משהו. אם האגרטל של סבתא צילה יישבר, אתה תשבור את ליבה של אימא. זאת המזכרת היחידה שנשארה לה ממנה," הוא צעק לפני יומיים. מה אכפת לו בכלל? גם עליה הוא תמיד צועק ולא ממש מדבר איתה. חוץ מזה, איך זה שזיכרונות מהעבר חשובים יותר מההנאה שלי עכשיו? לך תסביר למבוגר שאין כיף גדול יותר מלשחק בכדור בסלון, אפילו במחיר של איזה אגרטל ישן שנשבר. שיקנו חדש, מה קרה?

מהסלון המשכתי לכיוון החדר, דרך המסדרון. חלפתי על פני חדרה של נועה, אחותי הקטנה, מבלי להביט. היא בטח שיחקה שם. היא קטנה מדי ולא מבינה בקונג-פו ובחגורות, רק בובות ברבי יש לה בראש. היא עדיין לא מבינה לאיזה עולם מחורבן היא נולדה. היא חיה בעולם מושלם, בו כל יום הוא חגיגה. כל אחר צהריים, יושבות היא, בובות הברבי שלה ולפעמים איזו חברה או שתיים, שותות קפה דמיוני

מספלי פלסטיק קטנטנים, אוכלות עוגות דמיוניות וצחקות בלי הפסקה.

אני, לעומתה, כמו שאימא תמיד אומרת "כבר ילד גדול". שתיים-עשרה זה בכלל גיל מוזר. אני עדיין ילד, אבל עוד מעט בר-מצווה, קצת מזה וקצת מזה. אפילו הקול שלי לא בטוח אם הוא אמור להיות גבוה-ילדותי, או עמוק-מבוגר. לעתים קרובות הוא מתחלף באמצע משפט, דבר שגורם לציחקים מהאנשים סביבי. לפעמים גם בא לי להיות ילד קטן כמו נועה, לשחק בלי דאגות, אחריות ושיעורי בית, ולפעמים אני כן רוצה להיות גדול, להישאר ער עד מאוחר ולשבת עם המבוגרים כשבאים אורחים. להקשיב לשיחות שלהם ולהצטרף בסנטר מורם לשיחה בקול המבוגר ביותר שעומד לרשותי. אז מביטה בי אימא בהערכה ואומרת: "תראו כמה שהוא גדל, ממש גבר קטן. עוד מעט ויהיה מוכן לעזוב את הקן." ואני מפזר חיוכים לכל עבר ומנפח את החזה בגאווה. סוף-סוף המסדרון נגמר והצלחתי להיבלע בתוך החדר שלי. מאי, כלבת הלבדדור שלנו, שיכלה להריח את מצב רוחי מקילומטר, נטשה ברגשות מעורבים את העמדה שלה במטבח, קרוב לשניצלים, והתגנבה אחריי בזריזות, לפני שהספקתי לסגור את הדלת. היא התקרבה אליי על קצות ציפורניה והניחה על ברכיי את ראשה באוזניים שמוטות. עיני השוקולד הגדולות שלה ליטפו אותי וחברו ללשון המלקקת בעדינות את כף ידי, כדי להמיס את תחושת התסכול. כלבים כמו מאי הם כנראה שליחים של אלוהים.

מלאכים משמים, שנשלחו לכאן כדי לעלות את רמת האהבה בעולם.

כמעט נרגעתי, אבל עינייה הלחות הזכירו לי עד כמה רציתי לבכות ולא יכולתי. לפני שנתיים, משה אמר לאחיו יוסי לפני כל החברים שלי, "האהוד הזה לא מזכיר לך ינשוף? בוא נקרא לו ינשוףי." דמעה קטנה, כמעט בלתי נראית, טיילה במורד לחיי, מחפשת את דרכה לעבר הפה. משה ויוסי זיהו אותה כמובן, וצחקו עליי. "ינשוףי הוא ילדה בכיינית, ינשוףי היא ילדה בכיינית," הם שרו לי. באותו יום נשבעתי, שלא אבכה עוד לעולם. מאז לא יכולתי לבכות, גם אם רציתי. אפילו לא בהלוויה של סבא חיים. הוא היה החבר הכי טוב שלי חוץ ממאי. כולם מסביב בכו, אבל הדמעות שלי סירבו להיכנע. זה הזכיר לי את הטיול השנתי בשנה שעברה. ביקרנו במקום ליד הכנרת שנקרא "המעייץ", אבל לא היו שם מים בכלל. המדריך הסביר שהמעייץ שהיה שם, יבש לעד בגלל שינויים במבנה הקרקע. וכך, לבדי בחדר, שעה קלה אחרי הכישלון הצורב במבחן, הגרון איים להתפוצץ מרוב כאב, אבל המעיין היה יבש.

כדי להקל קצת על הסבל, החלטתי לקחת את מאי לטיול בפארק. האוויר הצונן של בין ערביים ירגיע קצת את תחושת העלבון, חשבתי לעצמי. יצאנו החוצה והיא רצה לפניי בזנב מקשקש את ארבעת הבלוקים עד הפארק, מסתובבת מדי פעם לוודא שאני עדיין בעקבותיה. בכניסה לפארק חיברתי לקולר את הרצועה והתחלנו לטייל על הדשא סביב האגם, בין עצי האורן ועמודי התאורה. היא גררה אותי אחריה

במשך כמעט שעה, מרחרחת כל שיח ועץ, כאילו הייתה כלב
בלשים המנסה לפתור תעלומת רצח מסתורית. לבסוף,
התעייפתי והתיישבתי על ספסל ריק ליד השביל מול האגם
במרכז הפארק.

מאי התיישבה מולי עם לשון רוטטת. מבטה הנוגה לא
הרפה ממני ואני פירשתי אותו כאומר: "אסון גדול קרה לנו!
הכישלון שלך אכזב אותי מאוד! כבר היה עדיף לא לנסות
כלל." הסתתי את מבטי ממנה, משפיל עיניים מהבושה.
"לא אכזבת אותה. היא עצובה רק מכיוון שאתה לא
שמח." קול זר מצדו השני של הספסל הקפיץ אותי בהפתעה.